

004

REKI KAWAHARA ABEC BEE-PEE

SWORD ART ONLINE

vol. 04

„DOBŘE RÁNO, SUGU. VYPADÁŠ NĚJAK
OSPALE. CO JSI VČERA V NOCI VYVÁDĚLA?“

KAZUTO
KIRIGAJA

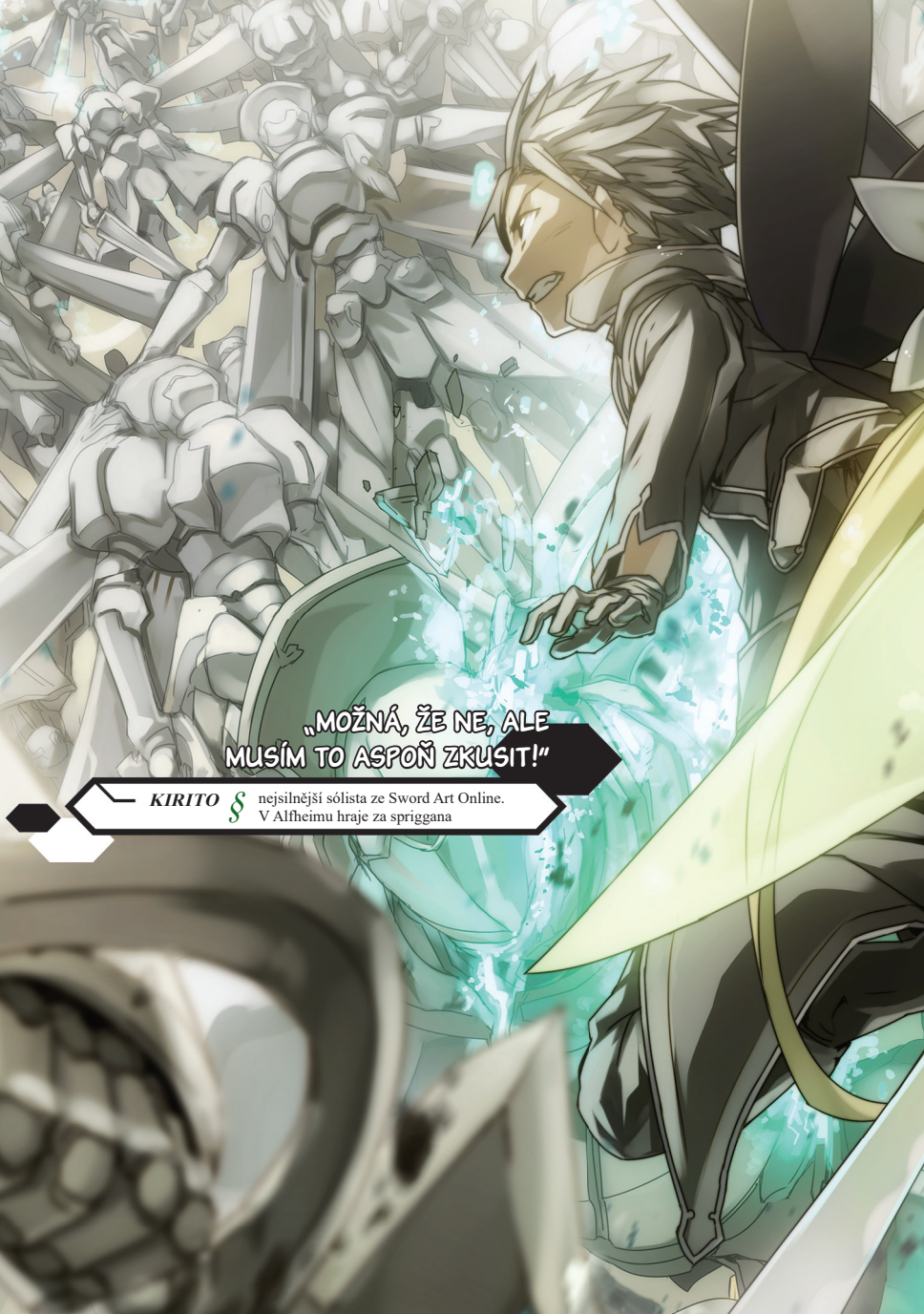
§ Černý šermíř, který pokořil smrtící SAO.
Jinak známý jako Kirito

„DOBŘE RÁNO, BRÁCHO. NO...
BYLA JSEM NA NETU...”

— **SUGUHA**
KIRIGAJA

§ mladší sestra Kazuta „Kirita“ Kirigaji. Chodí
do deváté třídy a dělá kendó

A dynamic anime-style illustration of Kirito from Sword Art Online. He is shown from the waist up, leaning forward with a determined expression, his right hand reaching out towards a bright, glowing green and blue energy sphere. He has spiky blonde hair and is wearing his signature black and grey armor. The background is a chaotic scene of numerous defeated or disabled white and grey robotic enemies, some with long swords, lying on the ground. The lighting is dramatic, with strong highlights on Kirito's face and the energy sphere, and deep shadows in the surrounding wreckage.

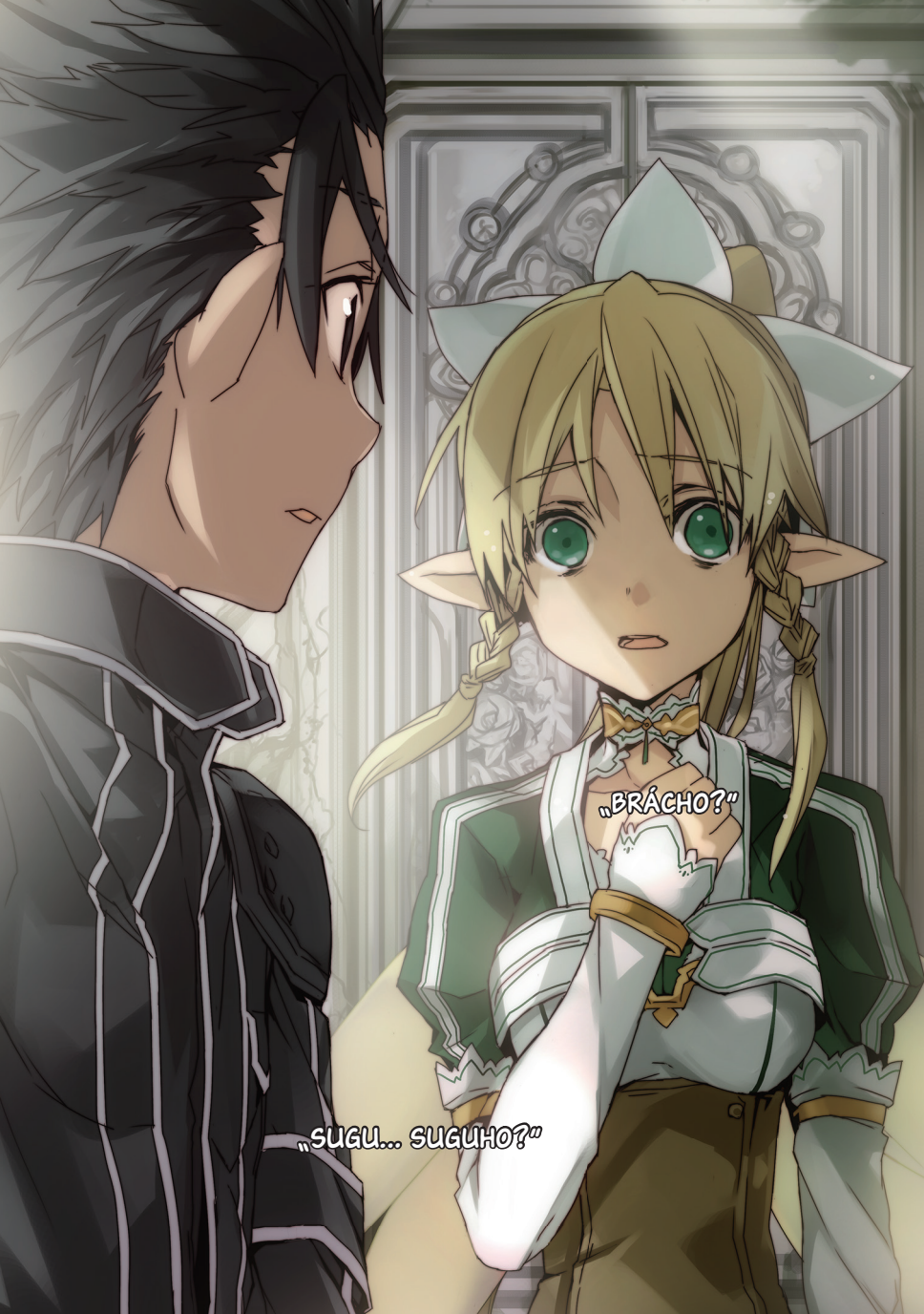
„MOŽNÁ, ŽE NE, ALE
MUSÍM TO ASPOŇ ZKUSIT!“

— **KIRITO** § nejsilnější sólista ze Sword Art Online.
V Alfheimu hraje za priggana

„K-KIRITO! STŮJ! TOHLE
SÁM NEZVLÁDNEŠ!”

LEAFA § dívka, kterou Kirito potkal v Alfheimu.
Hraje za sylfu

„BRÁCHO?“

„SUGU... SUGUHO?“

„JÁ JSEM TADY!
JUI! KIRITO!“

— **ASUNA** § dívka uvězněná v kvalitním virtuálním MMORPGu Alfheim Online

„MUSÍM UZNAT, KIRIGAJO... I KDYŽ TADY BYCH
TI MĚL ŘÍKAT SPÍŠ ‚KIRITO‘, CO? FAKT JSEM NE-
ČEKAL, ŽE SE DOSTANEŠ TAK DALEKO. NEDOKÁŽU
ŘÍCT, JESTLI JSI ODVÁŽNÝ, NEBO HLOUPÝ.“

— **VÍLÍ KRÁL
OBERON**

§ virtuální persona Nobujukiho Sugóa. Těší se velké důvěře Asunina otce, kterou ale zneužívá k tomu, aby si vzal jeho deuru a upevnil tak svoji pozici ve firmě

ALFHEIM

KONTINENT, JEHOŽ NÁZEV ZNAMENÁ „ŘÍŠE VÍL“ A NA NĚMŽ SE ODEHRÁVÁ ALFHEIM ONLINE – MMOČKO NOVÉ GENERACE ZAMĚŘENÉ NA LÉTÁNÍ. DĚLÍ SE NA OSM ROZSÁHLÝCH OBLASTÍ OVLÁDANÝCH RŮZNÝMI VÍLÍMI RASAMI S UNI-KÁTNÍM VZHLEDEM A KULTUROU.

SYLFY (VZDUŠNÉ VÍLY) VYNIKAJÍ SVOU RYCHLOSTÍ A SKVĚLÝM SLUČEM, SALAMANDŘI (OHNIVÉ VÍLY) JSOU ZRUČNÍ VÁLEČNÍCI, RUSALKY (VODNÍ VÍLY) UMÍ SKVĚLE PLAVAT A VLÁDNOU LÉČIVOU MAGIÍ, GNÓMOVÉ (ZEMNÍ VÍLY) JSOU OPODNLÍ HORNÍCI, MRŠTNÉ CAT SÍ (KOČIČÍ VÍLY) ZVLÁDNOU RYCHLEJI OCHOČOVAT PŘÍŠERY, SPRIGGANI (STÍNOVÉ VÍLY) SE ZAMĚŘUJÍ NA ILUZORNÍ MAGII A HLEDÁNÍ POKLADŮ, PŮCY (HUDEBNÍ VÍLY) EXCELUJÍ VE HŘE NA HUDEBNÍ NÁSTROJE A ZPĚVU, LEPRIKÓNI (KOVÁŘSKÉ VÍLY) JSOU SKVĚLÍ KOVÁŘI A ŘEMESLNÍCI, KDEŽTO RARAŠÍ (TEMNÉ VÍLY) MAJÍ ZASE VÝHODU PŘI LÉTÁNÍ VE TMĚ A MŮŽOU POUŽÍVAT NOČNÍ VIDĚNÍ.

UPOSTŘED ALFHEIMU SE TYČÍ CÍL VŠECH HRÁČŮ – SVĚTOVÝ STROM – A V JEHO KOŘENECH SE NACHÁZÍ ALNE, NEJVĚTŠÍ MĚSTO KONTINENTU.

POKUD ZÁSTUPCI KTERÉKOLIV RASY POKÁŽOU VKROČIT DO LEGENDÁRNÍHO LÉTAJÍCÍHO MĚSTA NA VRCHOLKU SVĚTOVÉHO STROMU, ZÍSKAJÍ AUDIENCI U VÍLÍHO KRÁLE OBERONA A JEJICH LID POSTANE PŘÍLEŽITOST PŘERODIT SE VE VZNEŠENÉ „ÁLFY“ – DOKONALÉ VÍLY. PAK SE NA NĚ PŘESTANE VZTAHOVAT OMEZENÍ LÉTÁNÍ, TAKŽE SE VZDU-CHEM BUDOU MOCT PROHÁNĚT, JAK SE JIM ZACHCE, A STANOU SE Z NICH VLÁDCI TAMĚJŠÍ NEKONEČNÉ OBLOHY.

„TOHLE JE HRA, SE KTEROU SE NEZAHŘÁVÁ.“

AKIHIKO KAJABA, TVŮRCE SWORD ART ONLINE

SWORD ART ONLINE
vili l'aneC

REKI KAWAHARA

ABEC

bee-pee

PROLOG

Při pohledu vzhůru se v daleké temnotě třpytilo několik světlých bodů.

Nešlo však o hvězdy. To jen z obrovského stropu visel nespočet velikých rampouchů, které prostor osvětlovaly matnou září. Nebýt jeho rozsahu, jednalo by se o obyčejnou jeskyni.

Mohutné zdi, které se tyčily v dálce, by od sebe v realitě dělilo bezmála třicet kilometrů a ke stropu by to ze země bylo minimálně pět set metrů. Hlubiny pod nohama byly poseté propastmi a proláklínami, zamrzlými jezery, zasněženými horami a mnoha budovami, které připomínaly pevnosti a hrady.

K jeskyni měl tenhle prostor opravdu daleko. Mnohem víc se k němu hodilo označení „podzemní svět“.

A svoje pojmenování si vážně zasloužil. Byla to totiž samostatná oblast, která se rozpínala pod celým Alfheimem. Jotunheim – říše věčného ledu a temnoty pod nadvládou obávaných obrů.

KAPITOLA 5

„Hepčííík!“ ozvalo se burácivé kýchnutí, jaké by od holky rozhodně nikdo nečekal, a sylfská šermířka Leafa si oběma rukama překotně zakryla pusou.

Vrhla pohled ke vchodu do svatyně a užuž čekala, že se v něm vynoří obličej nějakého obra, kterého tím přilákala. Dovnitř k nim však naštěstí vanuly jenom sněhové vločky, které se rozplývaly ve vzduchu, jakmile se přiblížily k drobnému ohništi.

Leafa zvedla límec svého tlustého kabátu a vrátila se zpátky ke zdi, kde si dřepala, a povzdechla si. Jakmile na kůži ucítila teplo třepetajících se plamínků, začala se o ni pokoušet únava a ona musela několikrát zamrkat, aby ji zahнала.

Kamenná svatyně měla na šířku i délku jenom nějaké čtyři metry. Zdi a strop zdobily reliéfy hrůzostrašných příšer, které se ve světle ohně nepatrně mihotaly, což uvnitř nevytvářelo zrovna nejpríjemnější atmosféru. To ovšem vůbec nevadilo jejímu společníkovi, který vedle ní seděl opřený o zeď v tureckém sedu a s poklidným... nebo mož-

ná spíš přihlouplým výrazem na tváři spokojeně poklimbával.

„Hej, vstávej,“ zašeptala Leafa a zatahala ho za špičaté ucho, ale on jenom něco zamumlal a spal dál. V klíně mu přitom stočená do klubíčka dřímala jeho drobná navigační vílečka.

„No tak. Jestli budeš spát, odhlásí tě to,“ zasyčela a znovu ho zatáhla za ucho.

On se jí ovšem akorát svalil na stehno, a ještě k tomu se začal ošívát, jako by hledal co nejpohodlnější polohu.

Leafa vypískla, narovнала se jako pravítko a zamáchala rukama, zatímco se snažila přijít na to, jak ho konečně probudit.

Zároveň mu ten spánek ale nemohla zazlívát. Při pohledu do pravého dolního rohu zorného pole hodiny přece jenom ukazovaly dvě ráno. I Leafa už touhle dobou normálně dávno spala.

Jotunheim, ve kterém se právě nacházeli, ani Alfheim na povrchu nebyly opravdové světy. Jednalo se o virtuální realitu, která běžela na serverech stojících kdesi v japonském Tokiu. Leafa i její společník se do ní ponořili díky zařízení jménem Amusphere.

Návrat do opravdového světa byl jednoduchý. Stačilo zvednout ukazováček a prostředníček levé ruky, mávnout jimi směrem dolů a v hlavní nabídce, která se tímto gestem otevře, vybrat odhlášení. Nebo prostě usnout, aby přístroj zazname-

nal změnu v mozkových vlnách a přerušil spojení automaticky. Uživatel se potom ráno prostě probudil ve svojí posteli.

Leafa a její společník si ale spánek dovolit nemohli, za každou cenu se museli udržet vzhůru.

Sylfa proto odhodlaně stiskla ruku v pěst a ušetřila svému společníkovi s ježatými, černými vlasy jednu dobře mířenou ránu do hlavy.

Okamžitě se ozval uspokojivý zvukový efekt pro manuální fyzické útoky a ve vzduchu zazářil žlutý záblesk. Její společník vyjekl, vyskočil na nohy, chytil se za hlavu a nervózně pohlédl na zářivě se usmívající Leafu.

„Dobré ráno, Kirito.“

„R-Ránko...“

Spriggan Kirito se snědou kůží a černými vlasy, který za normálních okolností vypadal jako grázlík z nějakého komiksu, našpulil rty.

„To jsem usnul?“ zeptal se sklesle.

„Mně v klíně. Buď rád, že jsi z toho vyšel tak lehce.“

„Tak to mě moc mrzí. Jestli chceš, můžeš si teď lehnout do klína ty mně –“

„Ne, díky!“ odsekla Leafa, odvrátila obličej a úkosem se na něj podívala. „Přestaň plácát hlouposti a radši mi řekni, jestli jsi ve snu nepřišel na nějaký skvělý nápad, jak se od sud dostat.“

„Ve snu... No jo, zrovna jsem se chystal sníst ten obří pudink se zmrzlinou...“

Leafa poraženecky svěsila ramena a znovu pohlédla ke vchodu do svatyně. V temnotě se kromě poletujícího sněhu pořád nic nehýbalo.

Nemohli se odhlásit z prostého důvodu. Leafa, Kirito i vílečka Jui pochrupující v jeho klíně byli totiž uvěznění v hlubinách Jotunheimu.

V samotném odchodu ze hry jim samozřejmě nic nebránilo. Jenže vzhledem k tomu, že se nenacházeli ani v hostinci, ani v bezpečné zóně, by jejich avatary na místě zůstaly ještě chvíli po odhlášení.

Taková těla bez duše k sobě okolní příšery přitahovala jako magnet. Kdyby se na Leafu s Kiritem vrhly, srazily by jim zdraví na nulu a oni by se po smrti přenesli do poslední uložené lokace, kterou bylo sylfské město Swilvane. Celá jejich předlouhá pouť by pak přišla vniveč. Oni se přitom pokoušeli dorazit až do Alnu, který ležel v srdci Alfheimu.

Ze Swilvanu vyrazili toho dne... i když vlastně už toho předchozího. Překonali rozlehlý les, prosvištěli dlouhatánským podzemním tunelem, zažehnali salamandří útok, a když se loučili se sylfskou kněžnou Sakujou, která jim ze srdce děkovala, bylo už po jedné ráno.

Kromě několika přestávek na záchod strávili v plném ponoření bezmála osm hodin. Do středového města Alne, které pořád stálo v mlze daleko před nimi, je ovšem čekala ještě dlouhá cesta, takže se pro ten den rozhodli svoje

dobrodružství ukončit. Naštěstí zrovna narazili na malou vesničku uprostřed lesa, kde nakonec přistáli.

Kdyby tak Leafu jenom napadlo si předem otevřít mapu, aby si zkontrolovala její jméno a ověřila si, jestli tam vůbec mají hostinec...

„Kdo měl čekat, že celá vesnice bude ve skutečnosti maskovaná příšera?“ povzdechl si Kirito, který si očividně v duchu říkal to samé.

Leafa následovala jeho příkladu a přikývla. „To mi povídej... Kdo sakra tvrdil, že na pláních kolem Alnu žádné příšery nejsou?“

„No kdo? Ty přece.“

„To mi vůbec nic neříká.“

Vyměnili si vyčerpané pohledy a tentokrát si povzdechli oba.

Když přistáli v záhadné vesnici, pozastavili se nad tím, že kolem nevidí žádná NPCčka. Řekli si, že alespoň hostinského tam mít musejí, a chystali se vejít do největší z tamních budov. V tu chvíli se to ale celé zvirtlo.

Všechny tři domy, ze kterých vesnice sestávala, se najednou rozpadly a hostinec se v záblesku světla proměnil ve slizkou hroudu masa. Leafa s Kiritem nestihli ani otevřít pusy. Země se jim pod nohama otevřela dokořán a oba zahučeli do temně rudé, kroucí se jeskyně. Z celé osady se nakonec vyklubala proměněná tlama gigantické žížaly, která takhle lákala náhodné kolemjdoucí.

Leafu, Kirita i Jui v jeho náprsní kapse okamžitě vcuc-la hluboko do svých útro-b. Zatímco za doprovodu hlasitých polykavých zvuků klouzali trávicím traktem, sylfě blesklo hlavou, že pokud je rozpustí žaludeční šťávy, rozhodně to bude nejhorší smrt, jakou za ten rok v Alfheimu zažila.

Naštěstí pro ně se ovšem zdálo, že žízale zrovna moc nesedli, protože po zhruba tříminutové exkurzi jejími vnitřnostmi všechny tři vyplivla druhou stranou. Oslizlé Leafě z toho zážitku naskočila husí kůže, a když se poku-sila zbrzdit svůj pád, zamrazilo ji podruhé.

Nedokázala létat. Ať už svaly kolem lopatek namáhala sebevíc a třepetala křídly ze všech sil, ani trošku ji nenad-nášely. Společně s Kiritem se tak bezvládně řítili temno-tou, dokud s žuchnutím nespadli do hlubokého sněhu.

Jakmile se z něj sylfě podařilo horko těžko vyhrabat a vzhlédla nahoru, místo nočního nebe posetého hvězdami a zářícím měsícem uviděla obrovitánský kamenný strop.

Není divu, že mi nešlo lítat, když jsme v jeskyni, pomys-lela si a rozhlédla se kolem.

Pohled jí okamžitě padl na velikánskou nelidskou silue-tu, co se pomaličku procházela po zasněžené pláni. Hned jí bylo jasné, že se dívá na jednoho z ledových obrů, které do té chvíle vídala jenom na obrázcích.

Chvilí nato se vedle ní vynořil Kirito a užuž se chystal něco vykřiknout, ale Leafa mu bleskově ucpala pus-u. Vě-děla přesně, kde skončili. Vůbec poprvé od chvíle, kdy za-

čala hrát Alfheim Online, vkročila do Jotunheimu – rozlehlé podzemní oblasti s nejvyšší obtížností ve hře. Ta žížala na povrchu tím pádem nebyla proto, aby hráče žrala, ale aby je proti jejich vůli plivala do téhle ledové říše.

Leafa s Kiritem zůstali nehnutě stát, aby obra, co měl několik nohou a sahal do výšky čtyřpatrové budovy, nechali projít kolem. Pak obezřetně dorazili do svatyně, ve které se snažili přijít na to, jak se dostat pryč. Bez létání to ovšem nebyl zrovna jednoduchý úkol, takže už skoro hodinu akorát seděli u zdi a hleděli do ohně.

„No... já o tomhle Jotunheimu vůbec nic nevím, takže těžko něco vymyslím,“ řekl Kirito, když se mu konečně podařilo zahnat únavu, a zahleděl se do temnoty mimo svatyni. „Akorát si vzpomínám, jak jsem vaší kněžně dal ty peníze a ona zmínila, že tolik dá člověk dohromady jediné farmením místních bossů.“

„Jo, to si vybavuju,“ souhlasila Leafa, když s přikývnutím zapátrala v paměti.

Jen chvíli předtím, než je spolkla obří žížala, zachránili výpravu sylf a spřátelených cat sí před zákeřným útokem početného oddílu salamandrů. Kirito pak oběma kněžnám věnoval pytel yrdů, aby za něj mohly svým armádám nakoupit lepší výzbroj, a Sakuja přitom skutečně poznamenala něco o Jotunheimu.

„Kde jsi vůbec sehnal takový balík, Kirito?“ zeptala se Leafa.

„No,“ spustil spriggan po chvílce rozpačitého mručení, „vlastně jsem ho od někoho dostal. Od kámoše, co kdysi hrával skoro nonstop, ale pak ho to přestalo bavit...“

„Aha.“

To, že někdo se hrou sekl a svoje peníze a předměty rozdál známým, zase taková vzácnost nebyla, takže se ho dál nedoptávala a vrátila se k tématu: „A proč se ti tak na jednu vybavilo, co říkala Sakuja?“

„Když zmiňovala farmení, musí sem nějací hráči chodit pravidelně, ne?“

„No jo... to je pravda.“

„V tom případě se odsud musí jít dostat i jinak než tou žížalou.“

Leafě konečně došlo, co se Kirito snaží říct, a přikývla. „No jo... to je taky pravda. Já v nich sice nikdy nebyla, ale na východě, západě, jihu a severu od Alnu stojí dungeony, které jsou prý přes nejnižší patra propojené s Jotunheimem. Kde že přesně byly...“

Mávnutím levé ruky přivolala skoro dokonale kruhovou mapu podzemní ledové říše, která byla kromě jejich blízkého okolí celá zašedlá, protože ji ještě neprozkoumali. Pravým ukazováčkem pak postupně poklepala na čtyři různá, skrytá místa.

„Měly by být tady, tady, tady a tady. Tahle svatyně je přibližně na půli cesty mezi středem a jihozápadním okrajem mapy, takže pro nás připadají v úvahu buď schody do

západního, nebo jižního dungeonu. I když...“ Sylfa pokrčila rameny a dodala: „Všechny vchody brání bossové.“

„A jak jsou zhruba silní?“ nadhodil Kirito bezstarostně a Leafa ho zpražila pohledem.

„Já vím, že si věříš, ale proti nim nemáš šanci. Když se kdysi tahle oblast otevírala a salamandři sem nalítli s celou vojenskou výpravou, roznesl je na kopytech hned první ledový obr. Dokonce i ten generál Eugene, co ti dal tolik zabrat, proti němu vydržel sotva deset vteřin.“

„To nezní dobře...“

„Na farmení obrů potřebuješ minimálně osm tanků v brnění, osm nabašených útočníků a osm léčitelů, aby to mělo smysl. Dva šermíře s lehkou zbrojí rozmáznou jako mouchy.“

„Jo, tomu bych se radši vyhnul,“ přitakal Kirito, ale chřípí se mu při pomýšlení na takovou výzvu chvělo nadšením.

Leafa na něj vrhla další zlý pohled a dodala: „To ale můžeme řešit, až jestli se úplnou náhodou dostaneme k těm schodům. Jestli se na nás po cestě vrhne nějaký obr, je po nás.“

„Aha... v téhle oblasti jim vlastně nemůžeme uletět, co?“

„Přesně tak, na dobíjení energie k létání potřebujeme sluneční nebo měsíční světlo. Jak ale asi sám vidíš, sem se nedostane ani jedno... V podzemí prý dokážou létat jedinečnaraši, a i oni to zvládnou jenom na chvílku...“

Na okamžik se odmlčela a zadívala se na svoje křídla. Její světle zelená sylfská i Kiritova šedá sprigganská ztratila veškerou zář. Napadlo ji, že víla, která nedokáže vzlétnout, je jenom člověk se špičatýma ušima.

„Takže naše jediná šance je najít nějakou velkou partu, co sem chodí farmit, a vrátit se na povrch s nima?“

„Tak nějak...“

Leafa souhlasně přikývla a obrátila pohled ke vchodu do svatyně.

V matném příšeří neviděla nic kromě nekonečné ledové pláně poseté stromy a děsivé pevnosti, co se tyčila v dálce. Uvnitř sídlil její pán se svými přísluhovači, kteří byli připraveni znepříjemnit den každému, kdo vkročí na její území. Po dalších hráčích nebylo ani vidu, ani slechu.

„Jotunheim do hry přidali teprve nedávno pro lidi, kterým už nestačí ani ty nejtěžší dungeons na povrchu. Zasllechla jsem, že sem zatím chodí nanejvýš deset výprav zároveň. Šance, že některá z nich dorazí až k téhle svatyni, je snad ještě menší, než že bychom dokázali skolit obra...“

„Takže záleží hlavně na našem štěstí,“ poznamenal s nepřesvědčivým úsměvem Kirito, natáhl ukazováček a dloubl zhruba desetacentimetrovou vříčku ve svém klíne do hlavy. „No tak, Jui. Vstávat a cvičit.“

Dlouhé řasy dívky v růžových šatičkách se nepatrně zachvěly a ona se pomalu posadila. Pravou rukou si zakryla

pusu, levou zdvihla vysoko nad hlavu, aby se protáhla, a dlouze zívla. Leafa se jen tiše rozplývala nad její roztomilostí.

„Hmmm... Dobré ráno, tati a Leafo,“ pozdravila vílečka líbezným hláskem, který připomínal drnkání na hudební nástroj.

„Dobré ráno, Jui,“ opáčil Kirito laskavě. „Bohužel jsme pořád v podzemí a venku je noc. Promiň, že tě takhle budím, ale mohla bys zjistit, jestli kolem nás nejsou nějakí hráči?“

„Rozkaz. Počkej chvíli,“ přikývla Jui a zavřela oči.

Oficiálně se jednalo o navigační vílečku, kterou si za skutečné peníze mohl koupit kdokoliv. Co ale Leafa věděla, tak měly generickým počítačovým hlasem odpovídat jenom na základní otázky o herních systémech. Ještě neviděla, že by některá vyjadřovala tolik emocí. Natož aby měla vlastní osobnost a jméno.

Že by se vílečky daly takhle ochočit opakovaným vyvoláváním? přemítala sylfa v duchu, zatímco čekali na Juiu odpověď.

Ta následně otevřela oči dokořán, zklamaně svésila svoje dlouhé uši a ze strany na stranu potřásla svými hedvábnými vlasy. „Omlouvám se, ale pomocí dat, ke kterým mám přístup, nemůžu nikoho najít. Kdybych dávala pozor, všimla bych si, že ta vesnice vůbec nebyla na mapě...“

Když Leafa uviděla, jak vílečka na Kiritově pravém kolenu smutně svésila hlavu, reflexivně ji pohládila koneč-

kem prstu. „Ty za nic nemůžeš, Jui. To já tě prosila, abys radši skenovala okolí kvůli dalším hráčům, tak si z toho nic nedělej.“

„Děkuju, Leafo,“ odpověděla Jui s uslzenýma očima.

Jak ji tak sylfa pozorovala, nedokázala uvěřit, že její chování ovládá obyčejný počítačový kód. Věnovala jí ještě jeden laskavý úsměv, něžně ji pohladila po tváři a obrátila se ke Kiritovi. „No, tak to zkusíme a uvidíme, jak daleko se dostaneme.“

„Co přesně chceš zkoušet?“ Spriggan zmateně zamrkal.

Tentokrát to byla Leafa, komu se po tváři rozlil sebevědomý úsměv. „Jestli se k těm schodům dokážeme dostat ve dvou. Tím posedáváním tady akorát ztrácíme čas.“

„N-Neříkala jsi náhodou, že je to nemožný?“

„Říkala jsem, že by byl zázrak, kdyby se nám to povedlo, ale i ty se občas dějí. Pokud si dáme pozor na to, kam obři na pláních dohlédnou a kudy chodí, možná se nám kolem nich povede proplížit.“

„Jsi vážně úžasná, Leafo!“ vyhrkla Jui a zatleskala.

Sylfa na ni mrkla a chystala se vstát, ale Kirito ji chytil za rukáv a stáhl zpátky na zem.

„Co je?“

Leafa se zapotácela a dopadla na zadek. Už už chtěla začít protestovat, jenže vtom jí spriggan zblízka pohlédl do očí.

„Měla by ses už odhlásit,“ řekl vážně – jeho předchozí lehkovážnost byla tatam. „Pohlídám ti avatar, dokud nezmizí.“

„Cože? Proč?“

„Už bude půl třetí. A ty jsi říkala, že chodíš do školy, ne? Nemůžu tě tady dál zdržovat, když jsi dneska kvůli mně už tak v plném ponoření strávila přes osm hodin.“

Sylfa se šokovaně zarazila a Kirito tiše pokračoval: „Nemáme tušení, jak dlouho nám to pěšky zabere, a to se ještě cestou budeme muset vyhybat obřím příšerám. K těm schodům bychom stejně došli až někdy ráno. Do Alnu se musím dostat za každou cenu, ale přece jenom je všední den, takže by ses podle mě už fakt měla odhlásit.“

„T-To je v pohodě. Jednu noc beze spánku zvládnu levou zadní.“

Leafa nasadila statečný úsměv a snažila se to zamluvit, ale Kirito jí pustil rukáv a sklopil hlavu, jako by chtěl naznačit, že v téhle debatě nehodlá pokračovat. „Moc ti děkuju za všechno, co jsi pro mě doted' udělala. Bez tebe by mi jenom samotné shánění informací o tomhle světě zabralo několik dní. Takhle daleko jsem se za jeden večer dostal jedinež díky tobě. Nedokážu vyjádřit, jak moc jsem ti za to vděčný.“

Sylfa se odmlčela a sevřela ruce v pěst, protože ji zničehonic ostře bodlo u srdce. Neměla tušení, odkud se ta bolest vzala.

„Nedělala jsem to jenom pro tebe,“ vydala ze sebe roz-
třeseným hlasem.

„Hm?“

Spriggan zvedl hlavu, ale ona od něj odvrátila pohled a rozhodně dodala: „Šla jsem... Šla jsem s tebou, protože jsem chtěla. Říkala jsem si, že to chápeš, tak proč mi najednou děkuješ, jako bys mě s sebou táhl násilím? To si vážně myslíš, že jsem s tebou z donucení?“

Amusphere detekoval Leafiny emoce a jejímu avataru vhrkly slzy do očí, takže musela několikrát pořádně zamrkat, aby je zadržela. Pak se obrátila k východu ze svatyně a rázně vstala, aby unikla Juinu pohledu, kterým vílečka nervózně těkala z Kirita na ni.

„Větší dobrodružství... jsem od začátku hry ještě nezažila. Všechno, co se dneska stalo, bylo tak vzrušující, že jsem tenhle svět konečně začala vnímat jako druhou realitu!“ zakřičela, protřela si oči a chystala se vyběhnout do temnoty... když vtom se kousek od nich ozval ohlušující, bizarní zvuk, který neměl na svědomí blesk ani zemětřesení.

Byl to táhlý ryk, co nepochybně vyšel z hrdla nějaké obří příšery. Kroky, které následovaly po něm, jim otrásaly zemí pod nohama.

Sakra! Určitě jsem ho přilákala svým křikem... Já jsem tak strašně blbá, nadávala si sylfa v duchu a znovu se chystala rozeběhnout, aby obra alespoň odlákala.

Kirito, který byl taky hned na nohou, ji ovšem pevně chytil za paži a zastavil ji.

„Pusť mě! Budu dělat návnadu, abys mohl utéct,“ zašeptala naléhavě.

„Počkej,“ opáčil spriggan a pozorně se zadíval ven. „Něco tady nehraje.“

„O čem to mluvíš?“

„Není sám.“

Když Leafa nastražila uši, opravdu kromě řevu připomínajícího běžící motor uslyšela ještě jeden, který zněl jako vítr skučící ve větvích. Zatajila dech a pokusila se z Kiritova sevření vytrhnout.

„Vždyť to je ještě horší! Jestli se na tebe jeden z nich vrhne, je po tobě! To chceš začínat znova ve Swilvanu, až tě zabijou?!“

„Ne, ty to nechápeš, Leafo!“ zahlásila tlumeně Jui, která sprigganovi vyletěla na rameno. „Ti obři, co se k nám blíží... útočí jeden na druhého!“

„Cože?“

Sylfa šokovaně zamrkala a znovu se pořádně zaposlouchala. Spíš než pravidelné dupání, které by naznačovalo běh kupředu, to podle otřesů vážně znělo, jako by kolem sebe kroužili.

„V-Vždyť jsou to obyčejné příšery. Tak proč spolu bojujou?“ zamumlala zmateně. Na smutek, který ji ještě před chvílí tížil, úplně zapomněla.

„Pojď to omrknout,“ nadhodil Kirito. „V téhle svatyni stejně nejsme v bezpečí.“

„Pravda...“

Leafa přikývla, položila ruku na dlouhý meč, co jí visel u pasu, a vykročila za sprigganem ven mezi poletující sněhové vločky.

Dva obry, kteří vydávali všechen ten hluk, zahlédli hned po několika krocích. Vypadalo to, jako by se k nim z východu pomaličku přibližovaly dvě pohupující se hory. Měřili snad dvacet metrů a byli šedomodří, což bylo pro ledové obry typické.

Při pozornějším pohledu nebyli stejně vysocí. Ten, co řval jako motor auta, byl oproti tomu, který skučel jako vichr, o něco větší.

Kdyby člověk přimhouřil oko, burácející obr se dal pospat jako humanoid, jehož tělo se skládalo ze tří pod sebe naskládaných obličejů a vyrůstaly z něj čtyři gigantické paže. Každá ze čtvercových tváří se podobala nějaké pohanské modle a vydávala trochu jiný ryk, takže dohromady zněly jako předení motoru. Ve všech rukou svíral obrovské hranaté meče připomínající traverzy a máchal s nimi, jako by nic nevážily.

U menšího obra naopak nešlo vůbec poznat, z čeho při jeho tvorbě vývojáři vycházeli. Svýma velikýma ušima a dlouhým chobotem trochu připomínal slona, ale zbytek těla vypadal jako rozplácnutý knedlíček na dvaceti nohou

s ostrými drápy. Působil jako medúza se sloní hlavou. Pokoušel se vrhnout na obra se třemi obličejí, ale ten si ho díky svým mečům vůbec nepustil k tělu. Naopak svého protivníka tlačil před sebou a pokaždé, když se jeho ostří zanořilo do knedlíčkového těla, ze zraněného obra vystříkla sprška černé tekutiny.

„Co se to děje?“ zamumlala Leafa, která úplně zapomněla, že by se měla schovat.

V Alfheimu se do sebe příšery za normálních okolností pouštěly ze tří důvodů: pokud byla jedna z nich ochočená někým od cat sí, ovládaná písni nějaké púcy, anebo zmatená iluzorní magií.

Souboj na život a na smrt, který se jim odehrával před očima, se ovšem nedal vysvětlit ani jednou z těchto možností. Ochočená příšera by byla označená světle zelenou šipkou, ale oba obři nad sebou měli žlutou, která patřila normálním nepřátelům. Široko daleko se rozléhalo akorát burácení a skučení a ani žádné světelné efekty spojené s magií se nikde neobjevily.

Ledoví obři pokračovali ve svém souboji a Leafy s Kiritem, kteří tu podívanou ohromeně sledovali, si vůbec nevšíмали. Ten burácející měl jasně navrch. Nakonec se mu podařilo svému protivníkovi useknout jednu z nohou, která odlétla až k nim a její dopad otrásl celým sylfiným tělem.

„Hele... Neměli bychom odsud vypadnout?“ zeptal se Kirito.

Leafa sice přikývla, ale ani se nehnula. Nedokázala odtrhnout pohled od obra se sloní hlavou, kterému z rány prýštila krev a zbarvovala okolní sněhovou pláň dočerna.

Ten vysoce zaskučel a pokusil se dát na útěk. Jakmile si toho ale všiml ten druhý, okamžitě na knedlíčkovité tělo skočil a začal do něj sekat jako divý. Poraněný obr se pod vahou svého nepřítele rozplácl na zem a jeho troubení pomalu začínalo slábnout. I přesto, že měl svoji šedou kůži posetou nespočtem ran, burácející obr sekal dál a dál.

„Musíme mu pomoci, Kirito,“ vyhrkla bezděky Leafa. Ta myšlenka ji samotnou překvapila a Kirito vypadal ještě tříkrát zaraženější. Přejel pohledem ze sylfy na obry a pak zase zpátky a nakonec se zeptal: „K-Kterému z nich?“

Medúza se sloní hlavou sice vypadala mnohem děsivěji než obr se třemi obličejí, ale Leafa měla jasno.

„Samozřejmě, že tomu slabšímu,“ odpověděla bez přemýšlení.

Spriggan jí položil další logickou otázku: „A... jak to chceš provést?“

„No...“

Na to už Leafa nedokázala odpovědět, protože sama neměla nejmenší tušení. Na obrově šedé kůži s každou vteřinou přibývaly další a další hluboké šrámy.

„Prostě něco udělej, Kirito!“ zvolala nakonec a sepjala ruce na hrudi.

Kirito zoufale vzhledl a frustrovaně zajel prsty do svých ježatých vlasů. „To se ti lehko řekne!“

Pak se zničehonic zarazil a pozorně se na zápasící obry zadíval. Přimhouřil oči, ve kterých se mu skoro začalo blýskat, jak viditelně namáhal mozkové závity.

„Možná takhle vypadá z nějakého důvodu,“ zamumlal a rozhlédl se kolem. Potom se obrátil k Jui, která mu seděla na rameni, a zašeptal: „Není poblíž nějaká voda, Jui? Řeka nebo třeba jezero?“

Vílečka beze slova zavřela oči a hned souhlasně přikývla. „Je, tati! Zhruba dvě stě metrů na sever je zamrzlé jezero!“

„Super... Tak jo, trochu si zaspintujeme, Leafo.“

„C-Cože?“

To mluvil o tom se třemi obličejí a čtyřma rukama? A co s tím má společného voda? ptala se sylfa v duchu, ale Kirito ji jenom zlehka popostrčil a zpoza opasku vytáhl vrhací zbraň připomínající tlustý hřebík.

Leafa ještě neviděla, že by je ve hře někdo používal, a to z jednoho prostého důvodu. V Alfheimu totiž už pro útočení na dálku existovala magie, takže se nikomu nechtěla levelovat taková obyčejná dovednost.

Spriggan si s přibližně dvanácticentimetrovým hřebíkem chvíli umně pohrával mezi prsty a nakonec ho zdvihl kousek nad rameno.

„Leť!“ zvolal a máchl rukou tak rychle, že to sylfa skoro nezaznamenala.

Železná jehlice, za kterou se vzduchem táhla modrá čára, vyletěla kupředu... a zabodla se čtyřrukému obrovi do horní hlavy přímo mezi tmavě rudé oči.

Leafa překvapeně pozorovala, jak se jeho ukazatel zdraví zkrátil, i když jenom o jediný pixel. Prorazit zbroj ledového obra takovým párátkem vyžadovalo neskutečně vysokou úroveň ve vrhání zbraní. S ohledem na jeho celkové zdraví to nejspíš ucítil jenom jako štípnutí, ale hlavní bylo, že dostal alespoň nějaké zranění, protože...

„Brrrrrrrr!“

...se díky tomu tři páry zorniček odtrhly od medúzy se sloní hlavou a místo toho se zaměřily na Kirita s Leafou.

„Zdrháme!“ zakřičel spriggan z plných plic a vystřelil směrem na sever. Na místě po něm zůstal jen obláček sněhu.

„Co...“

Sylfa stihla jenom zalapat po dechu, než splašeně vyrazila za Kiritem, který se jí už ztrácel v dálce. Hned nato se za ní začaly ozývat ohlušující otřesy a burácející řev. Obr se konečně pustil za nimi.

„Poč... Ááááááá!“ zařvala Leafa a zrychlila, co to šlo.

Kirito se jí ovšem i přesto vzdaloval z dohledu jako nějaký vrcholový olympijský sprinter. V Legrueském koridoru si jeho rychlost zažila na vlastní kůži, ale zrovna v tuhle chvíli ho za ni spíš proklínala.

„Tohle je od tebe fakt hnusnýyyyy!“ ječela, zatímco se otřesy neúprosně blížily.

Ledový obr byl asi třináctkrát větší než Leafa, takže dělal i zhruba o tolik delší kroky. Představa, že ji jeho traversový meč může každou chvíli rozseknou vejprůl, ji nutila vlít všechnu sílu do nohou, aby dostihly Kirita... nebo se k tomu technicky vzato snažila vybičovat svůj mozek.

Spriggan se ovšem sklouzl po sněhu a zničehonic se zastavil, otočil se a rozevřel náruč, do které Leafu chytil. Přestože sylfa měla zrovna mnohem větší starosti, zrudla až za ušima a rychle se ohlédla za sebe.

Obr se třemi obličejí se tyčil až děsivě blízko nad nimi. Dětilo ho od nich už jenom pár kroků. Kdyby schytali jedinou ránu jeho mečem, pro dva hráče s lehkou zbrojí by to znamenalo okamžitou smrt.

Co má sakra v plánu?! pomyslela si Leafa a otočila se zpátky ke sprigganovi.

V ten okamžik se pod nimi rozeznělo nepřijemné praskání. Obrovské nohy srovnatelné se dvěma mohutnými kmeny totiž zrovna prošláply led, který se skrýval pod sněhem. Sylfě došlo, že se Kirito zastavil uprostřed zamrzlého jezera.

Nějakých patnáct metrů od nich se kus pláně propadl dolů a odhalil temnou vodní hladinu. Obr zahučel do díry, která se pod ním otevřela, a na jeho místě se objevil vysoký sloup vody.

„No tak, utop se,“ modlila se Leafa usilovně, ale mělo jí být jasné, že tak jednoduše to neskončí.

Půlka obrova těla se hned vynořila na zvířenou hladinu a blížila se k nim. Na to, že vypadal jako kus skály, se díky svým dvěma spodním pažím, které používal k pádlování, zdatně držel nad vodou. Pokud Kirito sázel na to, že se příšera utopí, šeredně se spletl.

Sylfa se připravovala na další zběsilý úprk, ale spriggan ji zadržel. Objímal ji tak pevně, že by se nedivila, kdyby před nimi vyskočilo okno s výstrahou za sexuální obtěžování, a upřeně pozoroval blížícího se obra.

„Neříkej mi... že tady chceš...“

Hlavou jí blesklo, jestli se náhodou nechce nechat zabít. Přece jenom ji přemlouval, aby se odhlásila, a jestli oba umřou, přeneslo by je to zpátky do Swilvanu.

To ale přece nejde.

Leafě stačil jediný den na to, aby pochopila, jak naléhavě se Kirito potřebuje dostat ke světovému stromu v Alnu. Do Alfheimu se ponořil a všechny překážky překonal jenom kvůli tomu, že na něj na jeho vrcholku někdo čeká.

„To ne!“ vykřikla a pokoušela se mu vytrhnout ze sevření. „Alespoň ty musíš u–“

Zničehonic ji však přehlušilo druhé šplouchnutí. S hrknutím obrátila pohled za blížící se příšeru se třemi obličejí, za kterou právě do vzduchu vystříkl další sloup vody.

Ozvalo se zatroubení, které nepochybně patřilo obrovi se sloní hlavou. Podle všeho se pustil za nimi, i když udělali všechno proto, aby ho zachránili.

Sylfa na okamžik úplně přestala vnímat, co se děje okolo, a jenom ohromeně pozorovala... jak se hladina se zaburácením rozevřela, z vody se vynořilo skoro dvacet nohou a omotalo se druhému obrovi kolem obličejů a paží.

Ten zlostně zařval a pokusil se ohnat svými meči, ale zpomalovala ho voda i protivníkovu sevření.

„Už to chápu,“ zamumlala Leafa zastřeným hlasem.

Medúzon byl vodní příšera. Na souši většinu svých nohou využíval k chůzi, ale v jezeře ho na hladině drželo jeho splácnuté tělo, takže mohl všemi v klidu útočit. Naproti tomu druhý obr pod vodou ztratil hned polovinu svojí bojeschopnosti, protože dvěma pažemi musel pádlovat, aby se nepotopil.

Takže když předtím Kirito nadhodil něco o vzhledu, myslel tím toho medúzona. S ohledem na to, že jsou medúzy vodní tvorové, to vlastně dávalo smysl. Leafa se trošičku zastyděla a sepjala ruce na hrudi.

Medúzon byl jako ryba... nebo teda spíš medúza ve vodě – obra se třemi obličejí už skoro stáhl pod hladinu. Zápas dvou gigantů při každém větším výpadu rozvířil jezero a o ledové břehy se tříštil nespočet vln.

Medúzon zničehonic hlasitě zatroubil a jeho tělo obklopila bledá záře. Světlo se následně soustředilo do mnoha jisker, které mu po nohou projížděly do vody.

„Do něj!“

„Super!“ zvolali Leafa s Kiritem zároveň.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sword Art Online 4 - Vílí tanec***
2.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.